La violació reduïda a abús sexual

Ara fa cosa d'un mes es va produir una agressió sexual a una noia durant la Festa Major de Sant Cugat. Segons sembla, aquesta noia hauria estat drogada i agredida sexualment pels voltants de la zona d'Esade-
Creapolis i seria la tercera víctima del 2019 al municipi. Caldrà veure quin és el balanç a final d'any, però el 2018, d'acord amb les dades dels Mossos d'Esquadra, hi va haver catorze agressions sexuals a dones, que oscil·laven entre els tocaments i la penetració.

A moltes persones els pot sobtar que a Sant Cugat, que és un municipi d'aparença benestant i més aviat plàcid, també passin aquestes coses. Hi ha la idea que les dones són agredides sexualment en zones conflictives sovintejades per individus de classes deprimides, però és una idea falsa. Les dades indiquen que no són precisament els pàries de la terra els qui violen dones, sinó homes d'estrats socials més elevats. I és que no és la misèria econòmica el que empeny un home a violar una dona, és, entre altres coses, la misèria intel·lectual. De violadors amb títol universitari, n'hi ha un munt, i de rics i poderosos, també.

Tot agressor sexual, tot violador, és per definició un covard, i no sols perquè utilitza la força física masculina per sotmetre una dona. Incapaç d'atreure-la per si mateix, no se li acut res més que forçar-la emparant-se en la foscor o en un entorn que li garanteixi impunitat. Hi ha també el violador que necessita reafirmar la seva virilitat entre els amics i que no actua mai sol. La seva covardia li ho impedeix, però es creix quan actua en grup. Quin èxtasi brandar el penis totpoderós davant la cara aterrida de la víctima mentre els amics la subjecten perquè sàpiga qui mana aquí. No és res més que una 'puta dona', pensa, i les 'putes dones' han vingut a aquest món a satisfer les pulsions del mascle. Una dona és com els escuradents o els tovallons de paper en un bar. No cal demanar permís per agafar-ne cap, són allà per això, perquè els agafis. Com les dones.

La covardia de l'individu amb aquesta mentalitat es torna a fer palesa el dia que va a judici. I no únicament perquè menteix vilment i sense escrúpols per intentar eludir la pena, sinó perquè el primer que fa és amagar el rostre. Fixem-nos que són majoria els violadors que passen per davant dels periodistes amb la cara tapada. No volen ser vistos. Llevat, és clar, que algun mitjà els hagi convertit en herois, o que alguna cadena de televisió els pagui diners per explicar la seva 'homenada'.

El masclisme és absolutament transversal i viu en tots els àmbits de la societat, inclòs el judicial. De masclistes amb toga n'hi ha moltíssims, i aquests són infinitament més perversos i hipòcrites que el violador en si mateix, ja que, definint la violació com un mer abús sexual, la minimitzen. Ells són, doncs, els banalitzadors de la violació i l'empara legal del violador. Ell són els seus còmplices.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/145003.html

Copyright 2024 Cugat.cat